

Het slippertje.

Zondagmorgen, 7 uur.

Regen klatert op het raam. Zondagmorgen? Opstaan om te fietsen! Is dit wel een goed idee, zo een weer...

Allez, niet plooiën, mijn platfiets is zo mooi gekuist, de eerste keer dit jaar. Dan maar met den mountainbike, goed om het Afrikaans stof er af te krijgen. De diesels en supers zullen toch samen rijden in dit weer.

De Vierschaar, 8 uur.

Miljaar, dat is niet het ploegske dat ik mij had gewenst... den Angelo met de schone benen, Luc D. (afgetraind in de bergen), Bruno V (the beast), Eric en zoon Ward (no mercy), broertje Tony, neefje Tim, en gelukkig ook Ignace Gazelle, met zijn schitterende nieuwe machine, dat wordt afzien.

Op naar Kruishoutem in de gietende regen. Niet te rap, 30km per uur, niet meer. Mijn adem, waar is mijn adem???? Mijn crossbanden zjoeven. De eerste beklimming, Kruishoutem berg. Een col buiten categorie. Ik ga dood. Die 8 kilo extra sinds Kaapstad speelt me parten. Maar regen betekent zuurstof. Iedereen valt in zijn plooi. Het tempo wordt opgedreven. Het wordt racen in de regen, in het wiel van een of andere gek die dit ook verkiest boven een zondagmorgen met het vrouwke in bed...

Haast ritmisch nemen we de ene bocht na de andere, terwijl zand en water in onze ogen spat. Maar dan gebeurt het.

Een scherpe bocht, naar beneden hellend terrein, wind in 't gat... Ignace zijn Thompson schuift van onder zijn achterste, waardoor zijn knie het natte asfalt raakt. Hij glijdt nog enkele meters verder, tot hij als een formule 1 in de grindbak belandt. Zijn fiets is niet nieuw meer.

Een illusie minder... De mooiste van het peloton heeft nu ook littekens.

Totaal verdoemd nipt Ignace aan zijn eerste Trappist. Laurette verzorgt moederlijk het gat in zijn knie.

Een mooie natte zondag in den congé.....